

[PIORUNNY *ai*

I pl m pi(o)runnymi.

Sł stp, Cn brak, Linde XVII – XVIII w.

Przymiotnik od „piorun”; przen: spowodowany przez strzały z dział: bo pioruny częste/ Miecą kule okrutne/ blisko ludu gęste. Widząc że nic nieprawią/ piorunnymi strąchy/ Wnet złwego bląnkowaniá/ ięli zmiatać dáchy. RymszaDeket 26.

Cf [PERUNOWY], PIORUNOWY

KW